

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 19.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9388** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от Г. С. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 6, ап. 23, чрез процесуалния му представител адв. М. П. срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА „ГИТ“), с адрес: [населено място], [улица] правно основание чл. 1 ЗОДОВ.

С исковата молба се претендира присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 300 (триста) лв., представляващи адвокатско възнаграждение по НАХД № 3138/2014 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 9-ти състав и в размер на 300 (триста) лв., представляващи адвокатско възнаграждение по КНАХД № 2797/2017 г. по описа на АССГ, VI касационен състав, причинени от отменено като незаконосъобразно Наказателно постановление (НП) № 22-000276/27.11.2013 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С.. Ищецът, чрез адв. П., сочи, че направените от него разноски за адвокат пред двете съдебни инстанции са пряка и непосредствена последица от издаденото постановление, във връзка с реализиране на адвокатска помощ по повод отмяната му. Моли искът да бъде уважен. Претендират се и разноските в настоящето производство за заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В законния срок по чл. 131, ал.1 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който оспорва изцяло предявения иск, като счита, че исковата молба е неоснователна

и недоказана. Сочи се, че ищецът не е претендирал присъждане на разноски за платено адвокатско възнаграждение, както пред въззивния съд, така и пред касационния съд във връзка с оспореното НП. Твърди, че едва сега с исковата молба платеният адвокатски хонорар се представя като имуществена вреда и се претендира като обезщетение за претърпяна вреда. С исковата молба били приложени само сключени договори за правна защита и съдействие и пълномощни, като не съществували документи удостоверяващи изплащането на сумите за осъщественото процесуално представителство. Възразява и срещу отправеното искане за присъждане на разноски по настоящото дело, като сочи, че „ИА ГИТ“ не е давала повод за завеждане на иска.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован се представлява от адв. П., който поддържа исковата молба. Моли съда да уважи изцяло предявените искове.

Ответната страна – Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, редовно уведомена, се представляват от юрк. С., която оспорва предявените искови, като счита, че същите са неоснователни и недоказани. Моли същите да бъдат отхвърлени. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски в настоящото производство.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на предявените искове и моли същите да бъдат уважени в пълен размер. Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Безспорно по делото е, че с Наказателно постановление № 22-000276/27.11.2013 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. на Г. С. Н., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лв., на основание чл. 41б, ал. 5 във вр. с чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) за нарушение на чл. 281, ал. 2 от КТ, вр. чл. 15, ал. 1 от Наредба № РД-07-2 за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, вр. чл. 26, т. 4 от Наредба № 2 за минималните изисквания по здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи.

Не е спорно между страните, че НП е било обжалвано от Н. по съдебен ред, като при обжалването същият е ползвал адвокатска защита.

Не е спорно по делото, че с Решение (без номер) от 16.08.2016 г., постановено по НАХД № 3138/2014 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9-ти състав, е отменено НП № 22-000276/27.11.2013 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. В производството пред СРС Н. е бил представляван от адв. М. П. – САК. Съдебното решение е било обжалвано пред АССГ от Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. В производството пред касационната инстанция Г. С. Н. е бил представляван от адв. М. П. - САК. С Решение № 4789/14.07.2017 г., постановено по КАНХД № 2797/2017 г. по описа на АССГ, VI касационен състав, е оставено в сила Решение от 16.08.2016 г., постановено по НАХД № 3138/2014 г. на СРС, НО, 9-ти състав.

Като доказателство по делото е било изискано и представено НАХД № 3138/2014 г. на СРС, НО, 9-ти състав ведно с КАНХД № 2797/2017 г. по описа на АССГ, VI касационен състав.

От представените по приложените дела договори за правна помощ и съдействие е

видно, че:

1. На 07.10.2019 г. е сключен договор за правна защита и съдействие сер. А № 0343755 между Г. С. Н. и адв. М. Т. П. – САК. От цитирания договор се установява, че Г. С. Н. е упълномощил адв. П. да осъществи процесуално представителство по делото пред СРС с договорено възнаграждение в размер на 300 (триста) лв. като е упоменато, че същите са платени в брой (л. 11, НАХД № 3138/2014 г. на СРС, НО, 9-ти състав);

2. На 12.06.2017 г. е сключен договор за правна защита и съдействие между Г. С. Н. и адв. М. Т. П. – САК. От цитирания договор се установява, че Г. С. Н. е упълномощил адв. П. да осъществи процесуално представителство по делото пред АССГ с договорено възнаграждение в размер на 300 (триста) лв. като е упоменато, че същите са платени в брой (л. 22, КАНХД № 2797/2017 г. по описа на АССГ, VI касационен състав);

С исковата молба по делото е представен договор за правна защита и съдействие от 12.07.2019 г., с право за предявяване на иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и процесуално представителство пред АССГ срещу Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Договореното възнаграждение по това пълномощно е в размер на 350 (триста и петдесет) лв., заплатени в брой.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните изводи от правна страна:

По допустимостта на иска:

Съгласно чл.7 от ЗОДОВ, искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по чл.1, ал.1 и чл.2, ал.1 от ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Ищецът е с адрес в [населено място], твърдяното увреждане е настъпило в [населено място], правното основание на иска е чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ, с оглед на което исковата молба е предявена пред компетентния съд при спазване на правилата за родова и местна подсъдност.

Съгласно чл.204, ал.1 от АПК, за да бъде допустим искът по чл.203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, е необходимо същият да е предявен след отмяна на административния акт, по съответния ред. В процесния случай се претендират имуществени вреди от отменено наказателно постановление, издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. към ИАГИТ. Претенцията е родова подсъдна на административните съдилища, съгласно т.1 от диспозитива на ТП № 2/19.05.2015 г. по ТД № 2/2014 г. на ОС на ГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, според което, независимо от правораздавателния й характер, тази дейност е административна, тъй като се осъществява от административни по своя вид органи, извършва се по административен ред и чрез упражняване на властнически метод, като определящо в случая е обстоятелството, че това е властнически акт, издаван от административен орган по повод възложени му от закона правомощия и по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

По изложените съображения и тъй като в случая се установява, че процесното наказателно постановление е отменено от съда с влязло в сила съдебно решение, предявеният иск се явява допустим за разглеждане от настоящия административен съд по реда на чл.203 и сл., във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

По основателността на иска:

Предявеният иск за обезщетение с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ разгледан

по същество се явява основателен.

Разпоредбата на чл.4 на ЗОДОВ, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл, искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица.

Съгласно чл. 203 от АПК гражданите и юридическите лица могат да предявяват иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ гласи, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ следва да се установи кумулативното наличие на следните елементи, които са част от фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, които са отменени по съответния ред (1); вреда от такъв административен акт (2) и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат (3). При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Установяването на тези предпоставки при условията на пълно и главно доказване е в тежест на ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за претърпените имуществени вреди. Имуществената вреда е разликата между имуществото на ищеца след засягане на благото му и това, което би имал, ако нямаше такова засягане, като претърпените загуби се изразяват в намаляване стойността на неговото имущество.

Съобразявайки мотивите на т.1 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. по ТД № 2/2014 г. на ОС на ГК на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, съдът приема, че издаването на НП е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. В този смисъл НП представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки, че поражда наказателно-правни последици, то е правен резултат от санкционираща административна дейност.

По делото не се спори, че посоченото НП, с което е ангажирана административно-наказателната отговорността на ищеца, е отменено по съдебен ред с влязло в сила съдебно решение по НАХД № 3138/2014 г. по описа на СРС, потвърдено от АССГ, VI касационен състав. С оглед изложеното, съдът намира за безспорно доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, издаден от административен орган – НП, отменено с влязло в сила съдебно решение.

Съдът намира, че в случая претендираните от ищеца вреди в размер на 600 лв. са

доказани в пълен размер.

Имуществените вреди представляват претърпяна загуба и/или пропуснатата полза. За да е налице претърпяна загуба е необходимо нещо да съществува в патримониума на ищците и в резултат на незаконосъобразни действия или бездействия да се е стигнало до неговата липса, погиване, увреждане, т.е. до намаляване на имущественото състояние, до обедняване с нещо. Пропуснатата полза представлява неосъщественото увеличаване на имуществото, макар да са съществували всички изгледи за това, а като резултат от деянието ищецът е лишен от сигурна облага.

В настоящия случай е доказана твърдяната от ищеца имуществена вреда от отменения акт в размер на 600 (шестстотин) лева, както и причинна връзка между тази причинена вреда и незаконосъобразното НП.

Претенцията за тези имуществени вреди се основава на изразходвани от ищеца средства в размер на 600.00 лв., представляващи платен на адв. М. П. – САК, адвокатски хонорар за осъществяване на процесуално представителство пред СРС по НАХД № 3138/2014 г. и пред АССГ по КАНХД № 2797/2017 г. И от двата договора за правна помощ сключени с адв. П. е видно, че посоченото в тях адвокатско възнаграждение е платено в брой, следователно е осъществено доказването в пълнота по отношение на пряката причинно-следствена връзка между твърдените вреди и нанесените загуби на ищецът. От така изложеното следва, че е налице и третата предпоставка от чл. 1, ал.1 на ЗОДОВ, поради което иска следва да бъде уважен.

В случая, съдът намира, че са налице и трите предпоставки за ангажиране отговорността на ответника. Налице е НП, отменено като незаконосъобразно с влязло в сила решение на съд. За ищеца е настъпила имуществена вреда – неблагоприятно изменение на неговата имуществена сфера, тъй като същият е заплатил адвокатски хонорар в размер на 600.00 лв. Извършеното плащане се доказва от представените договори, в които изрично е упоменато, че сумата е платена в брой. Вредата за ищеца е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП. В този смисъл е Тълкувателно решение /ТР/ № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия. С оглед цитираното ТР съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че претърпяната от ищеца загуба (намаляване на имуществото му) не е вреда, тъй като в административнонаказателните дела, вкл. касационните, участието на адвокат не било задължително. Адвокатската услуга е специфична, свързана с оказване на високоспециализирана помощ от страна на адвоката на лице обвинено в извършването на административно нарушение, от която то има нужда, за да се защити. Заплащането на адвокатския хонорар безспорно намалява имуществената сфера на потърсилото адвокатска помощ лице. Действително срещу заплатената сума то получава услуга, но до предоставянето на тази услуга не би се стигнало, съответно не би се стигнало до намаляване на имуществото, ако не е издадено НП, което в последствие е обявено за незаконосъобразно. Наличието на имуществена вреда е пряко свързано с приетото в Тълкувателно решение /ТР/ № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия, задължително за съдилищата, че вредата за ищеца е пряк и непосредствен резултат от издаденото НП.

Право на всяко лице, което е обвинено в извършване на административно нарушение е да потърси защита на правата си и в тази връзка да наеме адвокат, който да окаже правна помощ. Причината, за да се стигне до заплащането на адвокатски хонорар е в издаденото НП. Изложените в тази връзка съображения в исковата молба са основателни. Адвокатската защита по делата от административнонаказателен

характер не е задължителна, но не може да се отрече правото на едно лице да ползва такава защита и съответно заплащането на хонорара да се разглежда като причиняване на вреда.

Съдът намира за неоснователно и възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, доколкото същото е определено на минимума, предвиден в чл. 18 от Наредба №1 от 2004г. за адвокатските възнаграждения, за подобен род дела.

По изложените съображения искът с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ за обезщетение за имуществени вреди следва да бъде уважен за сумата от 600 лв. Съобразно задължителното тълкуване, дадено на т.4 от Тълкувателно решение №3/2005г. на ОСГК на ВКС, обезщетението за имуществени и неимуществени вреди се присъжда ведно със законната лихва от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им. В случая НП е отменено със съдебно решение, влязло в законна сила от 14.07.2017 г., поради което следва да се уважи претенцията на ищеца за присъждане на законна лихва от този момент. Съдът намира, че няма пречка лихвата за забава да се присъди от датата на падежа на основното задължение като негова законна последица, а конкретният размер на законната лихва да се установи в изпълнителното производство.

При този изход на спора на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, своевременно направеното искане на ищеца за присъждане на разноски следва да бъде уважено за 10 лв. - внесена държавна такса по делото и 350 лв. - адвокатско възнаграждение, платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие на л. 33 от делото.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с адрес: [населено място],[жк], [улица], да заплати на Г. С. Н. с ЕГН: [ЕГН], сумата от **600 (шестстотин) лева**, представляваща обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди - 300 (триста) лв. адвокатско възнаграждение по НАХД № 3138/2014 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 9-ти състав и 300 (триста) лв., адвокатско възнаграждение по КНАХД № 2797/2017 г. по описа на АССГ, VI касационен състав, причинени от отменено като незаконосъобразно Наказателно постановление № 22-000276/27.11.2013 г. на Директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., **ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на решението, с което е отменено наказателното постановление, до окончателното им изплащане.**

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с адрес: [населено място],[жк], [улица], да заплати на Г. С. Н. с ЕГН: [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 360 (триста и шестдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: